

[Øilgaard.]

maa klarlægges paa det Omraade, før man kan vedtage en Lov om disse Forhold.

Det ligger altsaa knap nok saa enkelt, som man er tilbøjelig til at tro ved en mere overfladisk Betragtning. Der findes Lande, der har en saadan Lovgivning, men der er andre Lande, og det er vist lige saa mange, som ikke har det. Man har her i Landet baade i 1913—14 og i 1935—36 været inde paa Overvejelser i Retning af at skabe en saadan Lovgivning, men man har opgivet det igen, og man har ikke opgivet det paa Grund af manglende Vilje, men nærmest fordi det reelle Resultat, som man kunde opnaa, slet ikke vilde staa i Forhold til de Anstrengelser, der fulgte deraf, netop naar Hensynet til Udlandet skulde respekteres. Jeg vil derfor ogsaa advare imod at spænde Forventningerne til en saadan Lovgivning alt for højt. Jeg tror næppe, at en saadan Lovgivning i nævneværdig Grad kunde have ændret Stillingen f. Eks. over for Vogelgesangs Virksomhed i Sønderjylland eller over for Tyskernes Huseren her i Landet under Besættelsen; over for Preussen og mange andre Lande var vi jo bundet af Mestbegunstigelsesklausuler. Men kan det ud fra de Erfaringer, vi har høstet — og vi har jo gjort visse Erfaringer i de sidste Aar, som gør det ønskeligt, at vi kunde faa formet en saadan Lovgivning —, lykkes at skabe en Lovgivning, der beskytter danske Interesser og begrænser uønskede udenlandske Interesser over for fast Ejendom her i Landet, saa ser vi det hellere end gerne, og vi vil gerne medvirke dertil.

Uden i øvrigt at komme ind paa Forslagets Enkeltheder skal jeg kun bemærke, at § 1 er meget vidtspændende. Det er, som det er nævnt, ikke alene Ejendomsretten, der er Tale om, men det er Rettigheder, det er Panterettigheder, det er Brugsrettigheder over fast Ejendom. Men ikke nok med det; længere henne i Lovforslaget gives der ogsaa Loven, en vis tilbagevirkende Kraft over for eksisterende Rettigheder. Nu er jeg ikke Jurist, men at dette er foreneligt med dansk Retspraksis, føler jeg mig i hvert Fald som Lægmand ikke fuldt overbevist om. Men alle disse Enkeltheder egner sig bedst til Behandling i et Udvalg, hvis der engang med Tiden skal nedsættes et saadant her i Rigsdagen, og hvis det sker engang, er vi ogsaa rede til at medvirke til en rimelig Løsning af det Problem, som vore Grundlovsfædre aabenbart har haft i Tankerne. Jeg tror nu aldrig vore Grundlovsfædre har haft i Tankerne, at der bag en saadan Lov-

givning skulde ligge noget i Retning af en national Isolationspolitik, og det maa vi ogsaa overveje og have for Øje, naar vi skal forme en saadan Lovgivning. Vi ønsker som den lille frie Nation, vi er, ikke at gaa ind i en Lovgivning, der isolerer os fra de andre Lande. Tværtimod er vi vel mere end andre interesserede i at udbygge netop Samarbejde og Samvirken med alle andre Nationer. Men de Begivenheder, vi har gennemlevet, har gjort Spørgsmaalet aktuelt, det indrømmer vi, og jeg tror, at den Udvej, den højtærede Justitsminister har peget paa, i og for sig vil være den rigtige.

Erna Sørensen: Naar der er hængaet ca. 35 Aar, siden man første Gang her i Tinget, i øvrigt fra konservativ Side, rejste Spørgsmaalet om Udlændinges Adgang til at erhverve fast Ejendom her i Landet, kan man vist gaa ud fra, at det maa dreje sig om at lovgive paa et særlig vanskeligt og ømfindtligt Omraade. Vi har i hvert Fald ondt ved at tro, at der skulde have hersket særlig Uvilje hos de skiftende Regeringer mod denne Lovgivning. Nu er Forholdet jo det, at Hensynet til Tyskland ikke mere gør sig gældende, og derfor kunde man maaske sige, at vi i Dag kunde prøve paa at opfylde det Løfte, som blev givet i Grundlovens § 50. Det er mig bekendt, at man i Forfatningskommissionen allerede har rejst Spørgsmaalet om at undersøge dette Forhold, og jeg vilde ogsaa mene, at det var naturligt at vente med at gennemføre dette Lovforslag, indtil Forfatningskommissionen har afgivet sin Betænkning; i hvert Tilfælde vilde jeg finde det naturligt, om man henviste dette Lovforslag til Behandling dér. Det er et meget vigtigt Lovforslag, og det maa absolut kræve en indgaaende Behandling og Undersøgelse, og den har vi vel næppe Lejlighed til at foretage paa en helt fyldestgørende Maade i et almindeligt Udvalg, som bliver nedsat ved Lovforslagets Behandling her.

Det er aldrig fra konservativ Side blevet opstillet som et Krav, at Udlændinge kategorisk skulde være afskaaret fra at eje fast Ejendom i Danmark. Man har blot villet indføre en Kontrol og angive Retningslinier for Udlændinges Adgang til at eje fast Ejendom, og det Forslag, som foreligger til Behandling i Dag, har fulgt de samme Retningslinier. Vi kan derfor give vor Støtte til en fortsat Behandling af Forslaget, samtidig med at vi maaske maa have Lov til at udstøde et Hjertesuk ved Tanken om, hvor meget der kunde være undgaaet af